

Експансія. Кн. 5. Ігри Немезиди: роман

Джеймс С. А. Корі

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Олександр Мокровольський

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог. Філіп

Ці дві верфі-близнючки стояли поруч на тій півкулі Каллісто, котра відвернулася, і то навіки, геть від батечка свого, Юпітера. А де ж Сонце? Воно було — але просто блищало, мов зірка, хай і найяскравіша, посеред нескінченної ночі, й куди яскравішою за нього плямою мерехтів широкий рукав Молочного Шляху. По краях тих двох кратерів яріли сліпучі світла робочих ліхтарів, осяваючи будівлі, конвеєри, риштування. Понад реголіт кам'яної пилюги й криги виключно стирчали ребра напівзмонтованих кораблів. Дві верфі: одна цивільного, а друга — військово-космічного флотів, одна — власність Землі, а друга — Марса. Обидві перебували під захистом антиметеорних рейкотронів, обидві призначені були для будування та лагодження суден, покликаних занести людство до нових світів, що містилися ген за кільцями, — хай-но лише скінчиться ота драчка на Ілусі.

Одначе обом їм і не снилося, які вже спіткали їх біди.

Філіп поковзом рушив уперед, ведучи за собою команду. Змонтовані в костюми прожектори освітлювали дорогу поміж керамічних плит, уже таких поцюканих, що ані сантиметра квадратного не зосталось, аби відбити хоч промінчик. Навіть дисплей угорі був такий затуманений, що чи хто й розгледить, які ж він там показує вісті. У вуха Філіпові влітали якісь голоси: куди котрий корабель, новини безпекової служби, балачки приватних осіб — але все те він сприймав пасивно. Слухати слухав, а не озивався ні до кого. Розряджений лазерний цілевказівник просто теліпався в нього за плечима. Він та його команда були тінями поміж тіней. Таймер, видимий у лівій частині його поля зору, блискотіло висвічував відлік часу: це вже понад п'ятнадцять хвилин сплигло. Долонею правиці Філіп поплескував повітря, лише ледь густіше за вакуум, а поясанською говіркою цей жест означав, що треба посуватися вперед поволі. То так і рухалася його команда:

обабіч і позад нього.

Високо над ними — й так далеко, що годі розгледіти, — перемовлялися марсіянські військові кораблі, що охороняли свою корабельню: професійно-уривчасті перегуки. Того їхнього військово-космічного флоту було тут негусто: крутилося на орбіті начебто два кораблі. А чи й хоч два? Можливо, десь у тій чорноті ховалися й ще якісь їхні посудини, стиснувши своє дуже інфрачервоне випромінювання до такого мінімуму, аби не засікли радары. Хай і можливо, але малоймовірно було це. А життя, як казав Філіпів батечко, ризикова штука.

Чотирнадцять хвилин і тридцять секунд. Поруч основного таймера з'явилися ще два часолічильники: один із сорокап'ятисекундним відліком, а другий — із двохвилинним.

— Транспортний кораблю «Френк Айкен»! Ви можете причалити: шлях вільний!

— Ваше повідомлення отримано, «Карсоне Лі»! — прозвучала знайома буркотливість Сіна. У цих словах Філіп розчув навіть усмішку старого поясанина, яким був Сін. — А чи добре тямлять ваші друзяки, що це ми чіпаємо їхнє дитятко?

Десь там угорі «Френк Айкен» значив ті марсіянські кораблі нешкідливими своїми лазерами, які працювали на тій самій частоті, що й той за Філіповим плечем. Коли обізався марсіянський офіцер-зв'язківець, голос його не виказав ані тіні страху.

— А ми вам не сплатимо тією ж самою монетою, «Френку Айкене». Будьте ласкаві повторити.

— Даруйте, даруйте! — засміявся Сін. — А ви, гарні та пишні панове, назвали, певне, якісь такі хороші бари-розтабари, де б рознешчасний поясанський цей екіпаж міг горло промочить — бо надто вже деренчить! — хай-но сядемо на поверхню?

— Анічим не годен допомогти тобі, «Френку Айкене», — відказав марсіянин. — Тримай курс!

— Та тримаю, сам добре знаєш. Тверді, як камінь, несхибні, мов куля, — ми!

Філіпова команда добулася краю кратера й задивилася вділ, на нічийну землю марсіянського військового двору. Філіп уздрів усе те саме, що й сподівався побачити. Ото пакгаузи, а то — депо запасних матеріалів. Зняв лазерний цілевказівник з плеча й увіткнув основою в брудну кригу: хай зарядиться. Решта, розсипавшись вервечкою понад урвищем, але так, щоб усі вони бачили всіх і кожного члена команди, і собі вчинили так само. Старі були ті їхні лазерні цілевказівники, й заряджалися від доброго десятка всяких джерел живлення. Поки крихітні червоні лампочки в основі цілевказівника засвітилися зеленим, перший з двох його допоміжних таймерів сягнув нуля.

По загальному каналу залунав тритоновий сигнал тривоги, а потім і схвильований жіночий голос.

— Маємо на полі втікача — механічного вантажника! Він... От лайно! Чимчикує до протиметеорного обладнання!

Філіп вів свою команду по краю кратера, а в вухах йому каскадами лунали тривога й паніка. Просуваючись уперед, він зі своїми людьми здіймав підшвами хмаринки пилу, що не опадав, а оточував їх, мов туманець. А механовантажник, відкидаючи заборонні йому накази, котився собі по нічийній землі, затуляючи собою поле зору гармат протиметеорного захисту — засліплюючи їх, хай і на кілька хвилин. Четверо марсіянських піхотинців вискочили зі свого бункера, як того й вимагав безпековий протокол. Армовані скафандри дозволяли їм ковзати по поверхні планети, мов по льодку на ковзанах. Кожен із них міг розстріляти всю його команду й хіба що скритися на одну мить від жалю. Філіп принципово ненавидів усіх їх купно й кожного поокремо. Ремонтники вже дерлися до зіпсованого пристрою. За годину й відновлять увесь лад.

Двадцять хвилин і сорок п'ять секунд.

Філіп став, озирнувся на свій рій. Десять добровольців, найкраще з того, що міг запропонувати Пояс. Ніхто з них, крім нього самого, їхнього ватажка, не знав, чим такий важливий їхній наскок на цю марсіянську базу та й яка, власне, мета цієї їхньої місії. Всі вони готові були загинути, якщо він дасть їм такий наказ. Бо ж він, Філіп, неабихто. Він є син свого великого батька. Філіп відчував це усім своїм серцем, усім єством. Ні, не страх, а гордість. Відчував він гордість.

Дванадцять хвилин і тридцять п'ять секунд. Тридцять чотири. Тридцять три. Підзарядившись, лазери ожили: позначили своїм світлом і чотирьох піхотинців, і бункер із групою підтримки, і паркани периметру, й майстерні з бараками. Марсіяни обернулись: їхня броня була така чутлива, що вловлювала навіть легесенький доторк невидимих променів світла. Обертаючись, ті підняли свою зброю. Філіп завважив, що один із них помітив його команду, і його рушниця націлилася на них. На Філіпа.

Він затамував віддих.

А за пів місяця до того один корабель (котрий саме, Філіп не знав) далеко в юпітеріанській системі зробив надшвидкий переліт, доходячи до десяти чи й до п'ятнадцяти g. І в визначену комп'ютером наносекунду випустив десятки вольфрамових набоїв, а ще, посеред тієї маси, — чотири запасні недалекосяжні ракети з прикрученими до них дешевими одночастотними сенсорами. Такі прості, що й машинами хто б їх назвав. Таж дітки шести літ що день Божий стуляють до купи куди складніші цяцьки. Але з прискоренням до ста п'ятдесяти кілометрів на секунду не потрібна була їм ніяка складність. Тільки правильно вкажи їм шлях.

За той короткий відтиночок часу, поки сигнал пройшов крізь Філіпове око, втрапив у його зоровий нерв, а звідти — у відповідну зорову частину його неокортексу, все й скінчилось. Він почув

гуркіт, побачив, де тільки-но стояли ті піхотинці, шлейфи викидів двох ніби миттєво виниклих зірок, якими насправді були два військові кораблі вгорі над головою, — уздрів це аж по тому, як вороги загинули. І він увімкнув радіозв'язок свого скафандра.

— Ічібан! — мовив він, пишаючись тим, як спокійно прозвучав його голос.

Гуртом вони стрибнули вниз і посунулися по схилу кратера. Марсіянські корабельні палали фантастично: високі шлейфи охоплених пожежею майстерень сягали неба. Горіли вивільнені якісь леткі гази. Снігові фонтани виривалися з бараків: то замерзала випущена їхня атмосфера. Навіть тіл піхотинців не було: тут і там валялися вони, роздерті на шматки. Хмара пилу й розкришеного льоду заповнила кратер, і тільки внутрішній комп'ютер скафандра вів його до мети.

Десять хвилин і тринадцять секунд.

Філіпова команда розділилась. Троє вийшли на середину відкритого простору, вишукуючи досить велике місце, де б розгорнути зроблену з хімічно чистого вугілля тонку чорну тканину евакуаційного риштування. Двоє інших добули з кобур безвідбійні автоматичні пістолети, аби застрелити всякого, хто тільки видряпається з руйновища. Ще двоє кинулися до зброярні, а троє пішли з Філіпом до складів. Із пилюги забовваніла будівля, незрушна та грізна. Вхідні двері замикані. Механічний вантажник лежав повалений на боці, а його водій був мертвий чи ще конав. Філіпів технічний спец підійшов до дверних контролів і спробував їх відкрити зубатою штабою з двигунчиком.

Дев'ять хвилин, сім секунд.

— Джозі! — сказав Філіп.

— Врізуюсь! — коротко відказав Джозі.

— Знаю, що врізуєшся, — йому Філіп. — Та якщо не можеш відкрити...

Нарешті великі вхідні двері зрушили, здригнувшись, та й піднялися. Джозі обернувся й увімкнув ліхтарики свого шолома, тож Філіп розгледів вираз його грубого обличчя. Ось вони увійшли до складського приміщення. Там громадилися цілі вежі з гнutoї кераміки та сталі. Та справдешні гори! Тонкі, мов волосина, сотні кілометрів дроту були намотані на котушки, вищі за Філіпа. Масивні принтери чекали, коли їм накажуть навіготовляти пластин, що будуть складені в щось більше над порожнечою, або визначити об'єм і зробити з нього бульбашку з повітря, води й складної органіки, що підходила б для людського довкілля. Моргали аварійні вогні, надаючи тому простору приміщенню моторошного вигляду катастрофи й пожежі. Філіп рушив уперед. Він і не стямився, як у нього в руці опинився пістолет: машинально вихопив із кобури. Уже не Джозі, а Мірал прив'язувався на сидінні вантажного механізму.

Сім хвилин.

Червоне та біле миготіння перших аварійних машин додалося до безладу, яким стала корабельня. Світло лилося звідусюди й нізвідки. Філіп почовгав поміж рядами зварювальних апаратів та металевих принтерів. Діжки сталевого й керамічного пилу, дрібнішого за тальк. Гори спірального осердя. Верстви кевлару й зброї, що стріляє піною, купчилися, мов найбільше в Сонячній системі ліжко. В одному вільному кутку приміщення лежав увесь епштейнівський рушій у розібраному вигляді, мов найбільший пазл усесвіту. І на все те Філіп не звертав уваги.

Розріжене повітря не доносило звуків стрілянини. Контрольний пристрій його шолома доповів: летить швидкорух! — тієї самої миті, коли на сталевій балці праворуч від Філіпа зблиснула яскрава пляма. Опукою впав він додолу, а його тіло, в цій мікрогравітації, розплатувалося повільніше, ніж у кораблі під час прискорення. Згори в прохід зістрибнув марсіанин. Не в армованій

броні охорони, а тільки в простому технічному екзоскелеті. Філіп прицілився в центр тієї маси й випустив половину набоїв, що були в магазині. Від самого дула трасуючи, вони полетіли, кожен витрачаючи свій запас палива, прокреслюючи вогняний, сіро-червоний слід у розрідженому повітрі Каллісто. Чотири влучили в марсіянина, й бризки крові поплинули морозяним червоним снігопадом. Екзоскелет перемкнувся на аварійний статус: його лампочки засигналили похмурим жовтогогарячим світлом. На якійсь там частоті він сповістив місцевій «швидкій допомозі», що сталося щось жахливе. У цьому контексті його сліпа вірність обов'язку була майже смішна.

Тихо прозвучав у навушниках Міралів голос:

— Агей, Філіпіто! Чи берем оті каністри з піддонів?

Не зразу й знайшов, де ж він, той Мірал. Ага, он він: чорним кольором костюма антивак геть злився з величезним механізмом, от ніби їх і створено як об'єкт-ряб'є. Тільки невиразно прозирав символ розкресленого кола ОПА — Об'єданого Поясу Астероїдів — на пребрудному одязі Мірала. Коли б не це, можна було б подумати: загиджений трохи, але цілком марсіянський шоферюга. Ті каністри, про які він питався, були все ще примощовані до піддонів. На тисячу літрів кожна, а всіх чотири штуки. На опуклій передній стороні напис: **МАКСИМАЛЬНО ЩІЛЬНЕ РЕЗОНАНСНЕ ПОКРИТТЯ**. Це енергопоглинує покриття допомагало марсіянським військовим кораблям уникати їх виявлення ворожими радарями. Страх, про який Філіп і не здогадувався, неначе вітром здуло.

— Бери! — сказав він. — Саме те, що нам треба.

Чотири хвилини, тридцять сім секунд.

Гурчав вантажний механізм ніби й далеко, бо гуркіт приховувала особливо структурована підлога — краще за тонку місцеву атмосферу. Філіп і Джозі рушили до дверей. Вогники

шолома заблискотіли яскравіше, набувши характеру якоїсь спрямованості. А радіо фільтрувало численні частоти, переповнені верескливими голосами й виттям сирен. Марсіяни-військовики наказували забрати безпекові машини геть від цивільної корабельні, позаяк найперш могли відгукнутися терористи й перевдягнені вороги. Що й слушно було. За інших обставин могли б такими виявитися вони. Дисплей Філіпового шолома подавав обриси будівель, напівзмонтованого евак-риштовання, орієнтовні розташування транспортних засобів, аналізуючи інфрачервоні та світлові сліди, надто слабкі для людського ока. Почувався так, ніби проходить через схематичний малюнок, де все виразне-визначене лише по краях, а решта поверхні — саме навздогад того, що й куди. Коли він ступив на реголіт, якесь глибинне стугоніння прокотилося попід землею. Здетонувало щось? А чи яка будівля завершила нарешті процес забарного свого падіння? У відчинених дверях завиднів Міралів вантажний механізм, підсвічений ззаду складським освітленням. Каністри в його щелепах були непойменовані й чорні. Філіп рушив до риштовки, на ходу перемикаючись на їхній засекречений канал.

— Стан?

— Є трохи клопоту, — відповів Ааман. Він порався коло риштовки. Філіпів рот наповнився металевим присмаком страху.

— А не треба тут мені такого, друже! — сказав Філіп, силкуючись говорити спокійно. — В чім річ?

— Дещо з викидів пошкодило риштовку. Маю жорстку в суглобах.

Три хвилини й сорок секунд. Три й тридцять дев'ять.

— Зараз підійду, — сказав Філіп.

Крізь шум прорізався голос Ендрю:

— Нам пробивають броню, босику.

Філіп нуль уваги на те, що його обізвали «босиком».

— Скільки?

— Та чимало, — відповів Ендрю. — Чучу звалився, та й я багатенько хапонував. Мо', підсобив би хто?

— Тримайтесь! — крикнув Філіп, а тим часом його розум шалено міркував, що ж його робити. Двоє його охоронців стояли біля риштування, готові застрелити будь-кого несвого. Троє будівельників щосил моцувалися, зводячи споруду. Філіп одним стрибком опинився біля них, мало не перелетівши за межі чорної рами. Ендрю охнув по рації.

Побачив Філіп забитий чорною жорствою конектор і зрозумів, у чім заковика. За нормальної атмосфери дмухнув би разок — і все чисто. А тут нема такого привілею. Ааман люто виколупував лезом крем'яшок за крем'яшком, намагаючись вичистити тонесенькі складні канальчики, де метал сходився з металом.

Три хвилини.

Ааман поставив підпору й спробував з'єднати всю конструкцію. Воно все майже-майже сполучилось, але сіпнув, випробовуючи на стійкість, і все розпалося. Філіп бачив, як той лається, як слина все більше плямує зсередини лицьову пластину. От була б у них посудина з повітрям для продувки! Філіп тільки це подумав, як і додумався: та є ж у них!

Він вихопив ножа з Ааманової руки й увігнав лезо в зап'ястя свого костюма, де найтонше. Різкий біль сповістив його, що вгородив ножа трохи глибше, ніж треба. Та дарма. Система його костюма забликала: тривога! Але він не звернув на те уваги. Нахилився, приклав той невеличкий, що сам проробив, отвір до конектора, й струмінь повітря видув, розкидав навсібіч бруд і кригу. Одна-єдина краплина крові вихопилася назовні, вмить замерзнувши й пострибавши геть від того матеріалу. Тоді він відступив, і Ааман з'єднав конструкцію до купи. А проштрикнутий костюм заліпив пробиту щілинку тієї ж миті, як він вийняв звідти ножа.

Філіп обернувся глянути, що там позаду. Мірал і Джозі повідтинали каністри від піддонів і вже й прив'язували одну до риштування.

Миготливі вогні тривоги зблякли, й рятувальні машини в імлі безтямно проїздили повз них. Прямуючи ніби до пожежної частини, що біля зброярні. В тому й Філіп мав би добачити небезпеку, аби й сам не знав, де вона найбільша.

— Босику! — тривожним голоском пропищав Ендрю. — Вони прориваються поруч!

— Без паніки! — наказав йому Філіп. — Тримайтесь!

Тут одна з двох чатових поклала йому руку на плече.

— Хочете, щоб я пішла й зарядувала там?

Себто: «Чи маю я скочити туди і врятувати їх?»

Філіп підняв кулака й злегка труснув ним уперед-назад. Ні! Зрозумівши, що він їй забороняє, вона завмерла, й на мить йому здалося: вона порушить його наказ. Її вибір. Бунт наразі був сам собі карою. Джозі поклав уже й останню каністру на риштування, прив'язав ремнями. Тим часом Ааман зі своїми людьми вже поставили на місце й останню підпору.

Одна хвилина й двадцять секунд.

— Босику! — вереснув Ендрю.

— Вибач, Ендрю, — сказав Філіп. Запала мить приголомшеного мовчання, а тоді ринув потік непристойностей і звинувачень. Філіп перейшов на іншу частоту. Аварійні служби військової корабельні волали вже менше. Заговорив жіночий голос, різко й спокійно видаючи команди німецькою мовою, з мало не знудженою дієвістю звичної до криз людини, а голоси, що їй відповідали, зазвучали професійніш, в унісон їй. Філіп показав на риштування. Чучу й Ендрю загинули. А навіть якщо ще живі, то все одно мертві. Філіп став на своє місце серед риштовки, обв'язався ремнями довкола пояса й між ніг і відкинувся назад, поклавши голову на товсту подушку.

П'ятдесят сім секунд.

— Нібан! — промовив він.

Нічого не трапилось.

Він знову повернувся на засекречену частоту. Ендрю вже плакав. Завивав.

— Нібан! Забирайся звідти! — крикнув Філіп.

Риштовка захиталася під ним, і враз він здобув вагу. Чотири хімічні ракети, увімкнувшись відразу на повну потужність, освітили ґрунт під ним, розметавши спорожнілі піддони й поклавши на спину механічного вантажника, якого покинув Мірал. Прискорення погнало кров у ноги, Філіпове поле зору звузилось. Звуки радіо стали тихіші, мов подаленіли, а його свідомість замерехтіла, затнулась. Його костюм стиснувся навколо стегон, мов його зчавив який велет, і погнав кров назад, нагору. Голова трохи проясніла.

А внизу продовгастим пухирем, повним пилюги, виднів на обличчі супутника кратер. Там рухалися вогні. Вежі по краях кратера були стемніли, а це вже й замерехтіли: система нагамагалась запуститися знову. Корабельні на Каллісто хиталися, мов який пияк а чи той, хто дістав мемеля в голову.

Таймер довів відлік часу до двох секунд, потім до однієї.

Коли ж настав нуль, відбувся й другий удар. Філіп і не розгледів, як гахнула скеля. Мов вольфрамовий набій, пролетіла вона так блискавично швидко, що людському оку й не встежити. Але Філіп побачив, як здійнялася хмара пилу, мов які демони там розхурделились, а тоді пройшлася така потужна ударна хвиля, що її можна було зауважити і в тій ледь помітній атмосфері.

— Тримайтеся! — сказав Філіп, хоч і не було тут від чого остерігати. Та й прив'язані всі були так міцно, що міцніше й бути не може. Якби густіша атмосфера, то всі вони, звісно, й загинули б. А так — ну мов перший шквал звичайної бурі. Ааман ойкнув.

— Проблема? — спитав Філіп.

— Та марсіянська скеля підшву пробила, — пояснив Ааман. — Боляче!

А Джозі йому співчутливо:

— Скажи їй спасибі, що півника не відбила тобі.

— Та я не скаржусь, — відказав Ааман. — Жодних нарікань.

Ось і вичерпався паливний запас ракет, що несли риштовку. Гравітація прискорення відпала. Далеко вниз, під ними, корабельні спіткала загибель. І вже ніде не видно було там жодного вогника. Навіть пожежі ніякої. Філіп звернув погляд на яскраву пляму галактичного диску, що й їм присвічував. Але був там і не зоряний один вогник — то палав шлейф викидів «Пелли», що поспішала підібрати заблукану частину свого екіпажу. Але не Чучу. Але не Ендрю. Філіп і сам чудувався, чом йому не болить утрата двох людей з його команди. Його першого бойового рою. Свідчення того, що він годен виконати справжнє завдання, зі справжніми ставками життя й смерті, — годен чисто виконати.

І не думав про це говорити. А чи й сказав? А чи тільки зітхання зірвалося з уст? Але Мірал хихотнув.

— Усе гаразд, Філіпіто, — сказав старший чоловік. І за мить додав: — Вітаю з днем народження! Не забув?

Філіп Інарос здійняв руки догори, дякуючи. Це був його п'ятнадцятий день народження.

...

Далі — у повній книжці «Експансія. Кн. 5. Ігри Немезиди: роман».

nashaknyga.com.ua